

stitutionelt tilkommer den. Vi kunne da fra Lovgivningsmagtens forskjellige Eider, fra Landstingets, fra Regeringens og fra Folkethingets, komme til en virkelig Overenskomst; men hvis Folkethinget har Væsentligt at indvende imod Lovens fortsatte Bestaaen, er det aabenbart, at det har fuldkommen frie Hænder, og dette skulle vi give det. Det viser Mistillid til kommende Folkething at ville berøve dem en saadan Frihed; det er at overburdere vor Indsigt i Sagen, naar vi som Propheter her ville sige: Denne Armeepian vil utvivlsomt være brugelig om 5 Aar. Det Væsentlige ved Forslaget er, at Organisationen, dersom det ikke vedtages, nu bliver slaaet fast for Folkethingets Vedkommende. At Regeringen og Landstinget i Forening muligvis kunne ændre Noget i Loven, er muligt, men at Folkethinget mere skulle faae en Hovedindflydelse paa den, naar det giver den Magt fra sig, der ligger i dette Punkt, kan jeg ikke paa nogen mulig Maade forstaae. Det er derfor, at jeg stemmer for det foreliggende Forslag under Tit. h, og jeg kan ikke forsvare, hverken for den nuværende Deel af Repræsentationen, som sidder her, eller for en fremtidig Repræsentation at stille Sagen saaledes, som Tilfældet vilde blive, naar man enten vedtog Forslaget under Tit. a, eller slet ikke vedtog noget Forslag af denne Natur.

H. Jensen: Det ærede Medlem for Odense Amts 5te Valgkreds (H. M. Petersen) vil ikke lade det staae, at han er i Misforstaaelse med sig selv i denne Sag, og for at gjendrive den Paastand, jeg i den Henseende havde fremsat, gjorde han i sin sidste Bemærkning gjældende, at den Ret, som disse to Forslag vilde give Rigsdagen, har denne, enten de vedtages eller ikke; derfor anseer han dem for høist ubetydelige. (H. M. Petersen: Ja!). Det ærede Medlem siger nu ja, og det er altsaa hans Mening; men naar det er Tilfældet, kan han ikke have haft nogen som helst fornuftig Mening med at deeltage i at stille det ene Forslag; thi hvorfor vil han stille et Forslag, der ikke har nogen som helst Betydning. — Det ærede Medlem for Svendborg Amts 3die Valgkreds (S. A. Hansen) har gjort den Indsigelse imod

Forslaget under h, at det skulle gaae ud paa at sthyde Regeringen tilside; men det er en meget stor Misforstaaelse. — Derimod gaaer Forslaget under a ud paa at sthyde Rigsdagen tilside; thi det gjør det muligt for en Regering at fastholde Loven uden nogen som helst Forandring, aldeles uanset, hvad Rigsdagen vil. Der er dog ingen fornuftig Mand, som for Alvor kan troe, at en kommende Rigsdag skulle ville være opsat paa aldeles ikke at have noget Hærvæsen. Man maa dog antage — og det maa man navnlig antage fra Folkerepræsentationens Standpunkt —, at enhver Folkerepræsentation vil have et aabent Die for, at det under de forhaandenværende Omstændigheder er en Nødvendighed for Staten at have et Forsvarsvæsen, ligesom Regeringen i sin Wiisdom maa have Die derfor. Det synes mig dog at være et stærkt Stykke, at Mænd, som sidde i Folkerepræsentationen, kunne være saa overordentlig ømme for at værne om Regeringens, men saa lidet ømme for at værne om Folkerepræsentationens grundlovmæssige Ret, at de kunne gjøre den Indsigelse imod Forslaget under h, at det skulle sthyde Regeringen tilside. Det ærede Medlem for Svendborg Amts 3die Valgkreds yttrede fremdeles, at vi skulle erindre, hvad en Mand, der tidligere har havt Sæde i denne Sal, ofte har sagt og gjort gjældende, nemlig, at man gennem Finantsloven skal bevilge de Penge, som ere fornødne til Hærvæsenet, og at man altsaa derigennem vil kunne tvinge Regeringen til at foretage de Forandringer deri, som man maatte ønske, idet man kan nedsette Bevillingen; men den ærede Rigsdagsmand glemmer ganske og aldeles, at de ærede Medlemmer af Thinget, med hvem han nu gaaer sammen, altid have bestridt denne Opfattelse af Finantsloven, idet de have gjort gjældende, at man paa ingen mulig Maade kunde rokke ved de Bevillinger paa Finantsloven, som vare opførte, for at bestaaende Organisationslove kunne have deres fulde Kraft og Virksomhed. Man vil altsaa lade sig hilbe i en stor Misforstaaelse, hvis man vilde tage dette for gode Varer og berolige sig ved, at man havde den Udvei gennem Finantsloven at kunne rokke ved den Art Bevillinger. Det kan man, saaledes som Forholdene nu engang